

Отже, традиції індійського національного одягу мають трьохтисячолітню історію. Спадкоємність цих традицій в значній мірі ґрунтується на широкому розповсюдженні загальноживаного зводу релігійних цінностей серед різних класів та общин. Тому що одяг для індійця завжди був не лише одягом, а саме головне, ознакою варнової та кастової відмінності.

Список використаної літератури та джерел:

1. Шалагінов О. Індійська культура / О. Шалагінов // Київська старовина. – Київ. – 2009. - № 23. – С. 13-30.
2. Кочерган М. Культура Індії / М. Кочерган. – Київ. «Київська старовина», 1996 – С. 118-127.
3. Бур'ян М. С. Індія / М. С. Бур'ян // Наукова думка – Київ. - 2009. №3. – С. 46 – 49.

Науковий керівник: к. і. н., доцент Мазур О. О.

М.С. Сухонос

Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького

УЧАСТЬ ГЕНЕРАЛА ЛАФАЙЄТА У ПОЛІТИЧНОМУ ЖИТТІ ФРАНЦІЇ

До кінця 18 століття феодальний устрій у Франції досяг вищої точки кризи. Він став гальмом економічного розвитку країни. У Франції зріло розуміння необхідності глибоких змін. Найвпливовішою політичною силою антифеодального руху була буржуазія: банкіри, власники мануфактур, купці і підприємці. Завдяки підтримці буржуазії в країні отримали широку популярність праці ідеологів освіти, у яких зазнавало критики феодальний світогляд, станові привілеї, середньовічне марновірство і мракобісся. У 1788 р. Францію вразила глибока економічна криза. Внаслідок чергового неврожаю селяни у більшій частині країни опинилися під загрозою голоду. У містах згортали виробництво і тисячі городян залишилися без роботи. Так почалася Велика французька буржуазна революція.

У 1788 році Лафайєт повернувся до Франції і відразу ж занурився в гущу політичного життя, яким жила країна. Він став членом скликаної королем Асамблеї нотаблів – представників вищого духовенства, придворного дворянства і так званого третього стану – міських верхів. В Асамблеї він очолював фракцію, яка вимагала скликання Генеральних Штатів – вищого станово-представницького дорадчого органу, що скликається з ініціативи королівської влади в критичні моменти для надання допомоги уряду. 5 травня 1789 р. король скликав Генеральні Штати, в які Лафайєт був обраний від дворянства, але демонстративно приєднався до третього стану. 17 червня 1789 р. депутати третього стану оголосили себе Національними зборами, 9 липня Національні збори проголосили себе Установчими зборами, який став вищим представницьким і законодавчим органом революційної Франції, і Лафайєт запропонував Установчим зборам проект Декларації прав людини і громадянина, написаний ним за зразком американської Декларації незалежності. Декларація прав людини і громадянина була затверджена 26 серпня 1789 р.

14 липня 1789 р. впала Бастилія – військова фортеця і головна політична в'язниця Парижа. Була створена нова збройна сила – Національна гвардія, керівництво якої було доручено Лафайєту. Національна гвардія по суті була поліцією, і Лафайєту в його прагненні підтримувати законність і порядок довелося вдаватися до акцій, які серйозно підривали його репутацію як серед демократів, так і серед роялістів.

Лафайєт змушений був вести Національну гвардію до Версалю, щоб змусити короля Людовика XVI переїхати в паризький палац Тюїльрі. Лафайєта, відповідального за охорону палацу, звинуватили в пособництві королю, коли той разом з королевою Марією Антуанеттою спробував втекти з Парижа. Лафайєта зробили головним винуватцем трагічних подій на паризькому Марсовому полі, коли волонтери Національної гвардії, які отримали наказ розігнати безчинствующий натовп, у відповідь на них полетіли камені і солдати стали стріляти на поразку.

Лафайєт вважав, що Франція, на відміну від Сполучених Штатів, ще не готова стати республікою; на його думку, кращим для неї державним устроєм була би конституційна монархія. Цю ідею він неодноразово висловлював у своїх виступах і зверненнях до законодавчих зборів, за що заслужив ненависть і монархістів, і якобінців. Після повалення короля Лафайєт, який командував в цей час французькою Північною армією, заарештував комісарів законодавчих зборів, які прибули для приведення солдатів до присяги на вірність республіці. Збори оголосили його зрадником і пообіцяли гільйотинувати, коли він попадеться в руки радикальної влади Франції [3, 575].

Після повернення до Франції Лафайєт знову занурився в політичне життя країни. Всі три великих дня Липневої революції 1830 р. він був однією з найпопулярніших фігур Парижа. Коли 27 липня в Парижі стали будувати барикади, Лафайєт організував Комітет, який виконував функції тимчасового уряду, і за дорученням Комітету очолив новостворену Національну гвардію.

29 липня Комітет попросив Лафайєта взяти на себе керівництво країною, тобто, по суті, стати диктатором, але він відхилив пропозицію на користь Луї-Філіпа, представника Орлеанської гілки династії Бурбонів. Лафайєт раніше вважав, що Франція ще не дозріла до республіки, і, за його словами, «Луї-Філіп – це найкраща з республік» [5, 380].

Однак незабаром «король-громадянин», як називали Луї-Філіпа, став проводити внутрішню і зовнішню політику, що веде до абсолютизму і тиранії і це змусило Лафайєта перейти в опозицію. Його викривальна промова в Палаті депутатів 3 січня 1834 р. виявилася останньою.

Жільбер де Лафайєт помер 20 травня 1834 р. на 77-му році життя. Його поховали на паризькому кладовищі Пікпус поруч з могилою Адрієнни – його вірної дружини, яку він пережив на 27 років. Син Лафайєта Жорж Вашингтон кинув у могилу батька землю з пагорба Банкер Хілл, де відбувалася одна з перших битв американських колоністів з британськими військами [6, 370].

Список використаної літератури:

1. Карлейль Томас. Французская революция. История : [Пер. с англ. / Томас Карлейль ; Послел. В. Г. Сироткина]. – М. : Мысль, 1991. – 575 с.
2. Лафайетт // Исторический вестник. – 1993. – № 10. – С. 374-387
3. Люблинская А. Д. Очерки истории Франции с древнейших времен до окончания первой мировой войны / А. Д. Люблинская, Д. П. Прицкер, М. Н. Кузьмин. – Л. : Учпедгиз, 1957. – 370 с.

Науковий керівник: к.і.н., доцент Кіреєва В. О.

Ю. С. Узлова

Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького

ШАРІАТ. КАНОНІЧНІ ДЖЕРЕЛА МУСУЛЬМАНСЬКОГО ПРАВА

Мусульманський спосіб життя формувався на основі вчення про «правильний шлях» (шаріат), яке ґрунтувалося на Корані і Сунні. Шаріат – це комплекс приписів та правил поведінки, морально-етичних норм, вчення про ісламський спосіб життя. Шаріат стосується питань догматики та етики, які формують переконання, релігійну совість, ментальність мусульманина. Взагалі шаріат – це комплекс юридичних норм, принципів та вчинків мусульманина, дотримання яких є угодним Аллаху [1, 201]. Він включає елементи конституційного, адміністративного, цивільного, сімейного та кримінального права. Конкретну соціальну нормативну регламентацію дає фікх (араб. глибоке розуміння, знання) – мусульманське право. Часто ці два поняття вживаються як синоніми.

Канонічними джерелами мусульманського права є: по-перше Коран – головне джерело мусульманського права; по-друге – Сунна, яка складається з хадисів – коротких описів про діяння, висловлювання і навіть мовчання Мухаммада в конкретних ситуаціях, які становлять правовий прецедент для мусульман; по-третє іджма – згода, одназначність думок і рішень